

L'Esteve

Marcel·lí Borrell
Director teatral

Hi ha personatges que mai se'n van del tot. L'Esteve Cuito n'és un. Són individus únics. Que s'han inventat a si mateixos. Per tant, per allí on passen no deixen ningú indiferent. L'Esteve pertany a una raça d'actors en perill d'extinció, que basen el seu art en la intuïció, l'agudesament mental, la rapidesa de reflexes escènics, un sentit de l'humor terrible i una genero-

sitat immensa. A la seva manera, l'Esteve entroncava amb la tradició de la comèdia de l'art italiana, o quan l'actor és alhora l'autor i el director.

Si em poso nostàlgic, recordaré els seus tímids inicis teatrals a l'AEM del carrer Clavé on representàvem obres de la Galeria Salesiana (només per a homes!). Després va arribar l'aventura de l'Esquella Teatre i les ganes idealistes de canviar el món amb el teatre i, de propina, el món del teatre. Per això ben aviat l'Esteve, la Margarida i el Múrcel·lí paririen un invent cridat a revolucionar el teatre lleidatà d'aleshores: l'Aula Municipa-

l de Teatre. I les hores eren les dels anys 80's. Però l'Esteve se sentia ancorat, limitat, dins les quatre parets d'un mercat municipal, el de Santa Teresa. I un bon dia va decidir ser lliure del tot. I naixia El Sidral, obra i gràcia d'un còmic més rebel del que ell mateix, potser, no es pensava. I aquí el triumvirat àulic se'n va anar en orris... Però aquesta és una altra història.

Estic esmolant la memòria per ser breu, directe. Com a l'Esteve la còmic, perepunyetes, que ho és!, li agrada. Reduir-lo a personatge teatral, més o menys pallaso, seria minimitzar l'abast personal d'un home nascut als anys quaranta,

d'infantesa difícil per allò d'una salut precària, aparentment condemnat a l'esclavatge d'una oficina (els Cafès Gody) i que, tot d'una, renaixia enmig d'una Lleida gris, franquista. Obro parèntesi: quan el Vell Dictador estirava la pota, novembre del 1975, l'Esteve, el Lluís Lega, el Jordi Plens i jo brindàvem amb xampany la defecció. Punt. Constato que l'estiu, ara hi caic, és, toquem fusta!, nefast per als còmics lleidatans amb pedigrí: el Jordi Plens se n'ha anat a finals de juliol del 2010, el Lluís Lega a finals de juny del 2011, i l'Esteve Cuito a principis de juliol de 2012. Creuem els dits, col·legues!

Fa estona que parlo de l'Esteve i dels seus amics-enemics. I en podria omplir pàgines i pàgines. Tinc por, però, d'oblidar-me d'un dels molts Esteves que vaig tenir el goig de gaudir i de patir. Enllà del que he suggerit, l'Esteve és una mena de McGivern, aquell paio bo, enginyós, capaç de solventar qual-sevol enrenou tècnic. L'Esteve, per a mi, sempre serà, és, el McGivern del teatre lleidatà. O altrament dit: l'Arlequí divertit, càustic, generós. Tanco els ulls, i l'Esteve se'm presenta amatent, fent que la pel·lícula setmanal del cine-club L'Esquella rutlli sense sotracs.

Esteve. Fins sempre.